

Bilag A.**Statens Sygekasseinspektorat.**

København B., den 9. September 1914.

Herved tillader jeg mig at henlede det bøje Ministeriums Opmærksomhed paa, at det paa et ekstraordinært Repræsentantskabsmøde indenfor „De danske Sygekassers samvirkende Centralforeninger“, som afholdtes den 26. f. M., blev vedtaget at rette en Henstilling til Regering og Rigsdag om at ændre Sygekasselovforslaget derhen, at det overlades til Sygekasserne selv at bestemme, hvorvidt de saakaldte bemidlede Personer skal have Adgang til at forblive i de anerkendte Sygekasser, jfr. Referatet i vedlagte Eksemplar af „Sygekassetidende“ (Side 283, 2den Spalte). Da jeg ganske kan tiltræde Repræsentantskabets Udtalelse, skal jeg henstille, at der, saafremt Sygekasselovforslaget paa ny forelægges, foretages saadan Ændring i den herhenhørende Bestemmelse i det sidst vedtagne Forslags § 6, 4de Stykke, at Bestemmelsen bringes i Overensstemmelse med det i 1913—14 forelagte Regeringsforslag (efter „Medlem“ i § 6, 4de Stykke, 1ste Punktum indføjes: „saafremt Sygekassens Vedtægt indeholder en udtrykkelig Bestemmelse herom“).

Med Hensyn til Bestemmelsen i Forslagets § 28 om Oprettelsen af et Voldgiftsraad er jeg i højere og højere Grad kommen til at nære Betænkeligheder, hvorfor jeg skal tillade mig at bemærke følgende:

Paa den ene Side forekommer det mig absolut uheldigt, at det er fastsat, at Raadets Kendelser i visse Tilfælde — nemlig naar de angaar Forstaaelsen af indgaaede Kontrakter, og naar Parterne har været enige om at indbringe Sagen for Raadet — er gjort bindende for Parterne, uden at det er angivet, hvorledes Lægerne skal tvinges til at rette sig efter Kendelserne.

For Sygekassernes Vedkommende ligger Tvangsmidlet ganske nær; thi det maa formentlig efter Bestemmelsen anses for givet, at der maa nægtes en Sygekasse Statstilskud, naar den ikke vil efterkomme Kendelserne. Men hvilket Tvangsmiddel skal benyttes overfor Lægerne? Herom udtales intet, og det vil sikkert ikke blive muligt at benytte saadanne Midler, som kan føre til Maalet, f. Eks. Tvangsbøder. Bestemmelsen er derfor i sin nuværende Affattelse meget uheldig for Sygekasserne, der nok skal blive tvungne til at rette sig efter Raadets Kendelser, medens en tilsvarende Tvang ikke kan finde Sted overfor den anden Part.

Paa den anden Side er Bestemmelsen ikke tilstrækkelig vidtgaaende. Naar Raadets Kendelser skal gøres bindende — og det anser ogsaa jeg for ønskeligt, naar der blot fastsættes de fornødne Tvangsmidler — bør man ikke nøjes med de forannævnte Tilfælde, men tillige medtage saadanne Kendelser, som træffes i Tilfælde, hvor kun den ene Part har henvendt sig til Raadet. Navnlig maa der gives Raadet Beføjelse til at fastsætte Taksterne for Lægehjælp, naar det har vist sig, at Parterne ikke kan enes i saa Henseende, ja selv om saadan Enighed er tilvejebragt, naar Indenrigsministeren nærer Tvivl om, at Satserne er passende.